

«СІЛЬСЬКИЙ, селищний, міський голова є головною посадою особою територіальної громади відповідного села (добровільного об'єднання в одну територіальну групу жителів кількох сіл), селища, міста». Так записано в Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні» (ст. 12). А те, що сільський голова обирається громадою на 4 роки, очолює виконком, правомірний і зобов'язаний здійснювати два десятки чітко регламентованих і ще чимало інших повноважень та несе персональну відповідальність за їх реалізацію, то здебільшого загал знає. Голова села чи селища (а вже й так все частіше його посаду називають) має до всього діло. Бо на те він голова.

З нагоди відзначення в державі Дня місцевого самоврядування хочеться хоч коротко, на прикладі одного сільського голови, розповісти, що хліб його на нервах, неспокої, конкретних ділах та суворих оцінках багатьох замішаний.

Власне, йдеться про голову поліського — Маланинського. Чому? Серед керівників усіх сфер хтось та вирізняється, як колис казали, веде перед. Лідер, вождь... Далєбі, Василь Олександрович Генеральчук (кажуть — Генерал), так звать нашого героя, скоріше всього старійшина серед 24 сільських та селищного голів району. Ну, не йдеться про якогось бороданя передпенсійного віку, а то й діда, а про молоджавого, симпатичного, розумного, доброго і навіть з тонким гумором чоловіка. Інженера-механіка за спеціальністю. Одразу й до цієї характерис-

рівників показало значне випередження в рейтингу над іншими, теж солідними людьми, саме сільського голови.

Підсумкова нарада цього заходу при всебічному аналізі правової, господарсько-фінансової діяльності, роботи в сфері соціальної, вирішенні проблем місцевого життя в цілому

алістів-господарників і сільського голови обов'язки і турботи поділені надто умовно? Як постала необхідність в ремонті ФАПу в Моцонах, то туди зі своїми матеріалами було направлено будівельників з СВК. Вони допомогли і одинокій Любові Жук, у якій хата згоріла. А ще ось недавно, в день пошанування старих людей, СВК чотирьох десяткам найбільш нужденних виділило продуктові пакети. То ви думаєте, це не результат обопільної праці усіх місцевих лідерів ради і сільвиконкому також?

Варто нагадати, що на території сільської ради вміють організувати людей, коли слід прибрати територію, вимстити дорогу, завезти дрова в школу чи медпункти, заліснити облогу.

«Болюча» проблема — кошти. Хоча сільрада до-

БО НА ТЕ ВІН ГОЛОВА...

дала позитивні оцінки і старанням сільського голови. Хоча, як на сьогодні, проблем ще вистачає.

І все-таки на території сільради підтримується діяльність соціальної інфраструктури, активно діє депутатський корпус, виконком, жіноча рада, мають кадрову стабільність.

Тутешнє ТзОВ «Пролісок», яким керує досвідчений господарник С.М.Гречич, подвоїло виробництво, тут працює сотня поліщуків з пристойною щомісячною оплатою праці. Коли я спитав Степана Матвійовича щодо оцінки Генеральчука як сільського керівника, то почув: «Ділова, толкова людина, з таким легко і приємно вирішувати питання. Знаєте, якось не можна ні в чому йому відмовити...».

Що ж, не секрет, що сьогодні найвища посадова особа села змушена, щось пропонуючи місцевим підприємцям, проявляти не лише зверхність

свій пристойно мобілізує у свій бюджет податки та збори з власних джерел, та й так званий бюджет розвитку почав давати користь. Але сільський бюджет на 74 відсотки дотаційний. Генеральчук справедливо підмітив, що місцеве молокопереробне підприємство сплатило, обминаючи сільраду, тільки за 9 місяців цього року майже 39 тис. прибуткового податку з громадян, цебт своїх працівників. А сільський бюджет — 32,5 тис. грн. Однак він розуміє, що надалі треба і сільраді ефективніше дбати про орендні відносини, продаж землі та інше, аби були кошти. Щоб орган місцевого самоврядування не вживав, а став реально самодостатнім, у повному розумінні дієспроможною владою. Бо сьогодні місцеві ради набувають того статусу, що передбачає Конституція і законодавство держави, стають господарями на своїх територіях.

Власне, йдеться про голову поліського — Малатинського. Чому? Серед керівників усіх сфер хтось та вирізняється, як колись казали, веде перед. Лідер, вождь... Далєбі, Василь Олександрович Генеральчук (кажуть — Генерал), так звуть нашого героя, скоріше всього старійшина серед 24 сільських та селищного голів району. Ну, не йдеться про якогось бороданя передпенсійного віку, а то й діда, а про моложавого, симпатичного, розумного, доброго і навіть з тонким гумором чоловіка. Інженера-механіка за спеціальністю. Одразу й до цієї характеристики не можна не додати — йдеться про дуже важку людину. Не так багато літ збігло, як пішла з життя його дружина, а четверко малоліток довелося ставити на ноги самому. І ставить, навіть не поспішаючи в дім привести нову хазяйку. Бо, як колись зізнався в ширій розмові, не знає достеменно, як мачуха до діток буде ставитися. Краще вже самому тягар нести, не ризикувати. Хоча то справа глибоко особиста. Варто додати, що Василь Олександрович з Дубнівщини, з сім'ї багатодітної, що його брат Федір — зана в області людина, завідує відділом Рівненського діагностичного центру, заслужений лікар України.

Так от, Генеральчук уже майже 17 років головою в Малатині. Його п'ять разів люди обирали на свого старосту. Словом, він має найтриваліший стаж керівництва базовою радою на терені району. Ще в кінці лютого 1985-го переміг на виборах, переконливо й далі перемагає. А нещодавно при проведенні виїзного дня-приймальні райдержадміністрації та районної ради опитування частини населення для в'яснення популярності тамтешніх ке-

тешніх ІЗОВ «Гролісок», яким керує Сосвідчений господарник С.М.Гречич, подвоило виробництво, тут працює сотня поліщуків за пристойною щомісячною оплатою праці. Коли я спитав Степана Матвійовича щодо оцінки Генеральчука як сільського керівника, то почув: «Ділова, толкова людина, з таким легко і приємно вирішувати питання. Знаєте, якось не можна ні в чому йому відмовити...».

Що ж, не секрет, що сьогодні найвища посадова особа села змушена, щось пропонуючи місцевим підприємцям, проявляти не лише зверхність урядовця, всенародно обраного, а й вдаватися до гнучкості, переконань, а то й прохань. І зовсім не дивно, що пустомитівське молокопереробне підприємство традиційно вже постає в ідальні обох шкіл сільради свою висококалорійну смачну продукцію, підсобляє мешканцям довокільшніх сіл. Зрозуміло й те, чому жителі Малатинської сільради продали з початку поточного року мало не півтисячі кілограмів молока на корову і зайняли цим почесне третє місце в районі.

Місцеве СВК «Полісся» має «депутатське» керівництво. Хазяйнував на чолі його донедавна дбайливий і висококультурний педагог за фахом, депутат районної ради В.О.Чумак, а естафету від нього прийняв досвідчений агроном Д.С.Михальчук. «Полісся» серед агроформувані в районі за рейтингом посідає десь серединне місце. І це на пісках вдається в основному засівати поля, зберігати худобу та техніку, розраховуватися з людьми і державою.

А до чого тут сільський голова, скажете? А ви знаєте, з чого він починає робочий день рано-раненько? З виробничої наради в СВК. А ви знаєте, що в тутешніх керівників та спеці-

альних сільрада, тільки за 9 місяців цього року майже 39 тис. прибуткового податку з громадян, цебто своїх працівників. А сільський бюджет — 32,5 тис. грн. Однак він розуміє, що надалі треба і сільраді ефективніше дбати про орендні відносини, продаж землі та інше, аби були кошти. Щоб орган місцевого самоврядування не вживав, а став реально самодостатнім, у повному розумінні дієспроможною владою. Бо сьогодні місцеві ради набувають того статусу, що передбачає Конституція і законодавство держави, стають господарями на своїх територіях.

Щодо оцінок діяльності, справедливо зауважує Генеральчук, варто зважити на географічне розташування сільрад, потенціал земель, підпорядкованої території, зайнятості населення, інші обставини. І обов'язково враховувати все це при формуванні бюджетів, визначенні дотації.

Багато-багато нині проблем, від ефективного вирішення яких залежить підне життєзабезпечення громади усіх п'яти сіл Малатинської сільської ради. Тієї ради, що є владою представницькою, народною, бо наділена довірям людей і зобов'язана діяти в їх інтересах.

І в центрі щоденних турбот поліської глибинки — сільський голова Василь Генеральчук, бо, як усі вважають, на те він і голова.

Петро ГУМЕНЮК.

● Сьогодні В.О.Генеральчук має ділову розмову з депутатом районної ради Д.С.Михальчуком та ветераном-культурним працівником, завідувачкою філії райоб'єднання культури і дозвілля с. Мичів Н. Г. Бондарчук.

Знімок Олександра ЛЯЛІ (фотоцентр «Зеніт»).